

A barát

Mikor az anyám meghalt, én nyomban valami munkába tettem, bármibe, csak munka legyen, vagy legalább annak nevezhessem, ha már hinni úgy sem tudok benne. Anyám keze, hűlőben, a pályamester fiának a kezében, fölötte a falon pedig kedvenc festménye egy ferences barátról: a rendház kerengővégi boltívében áll, nekünk háttal, s pilisét vakarva bámulja a kelő napot. Mintha magamat látnám fejemhez kapni, kifogván rajtam a sok szereplő.

↳ *Marno János*

Egy kilincs szárnya

Barátságom a pályamester fiával anyám halálával tehát nagyjából véget is ért, ajtóim fájába cetlit tűzött, rajta: „ANYÁD MEGHALT, ÉG VELED!”, ez állt. Aztán hallottam, hogy még azon a télen ő is elment északra, jajgattam magamban miatta, és néztem bágyadtan a kilincset, melynek szárnya kelt akkor éppen tizenhét éve. S amit persze könnyek közt értek, mert vonaton ültem, kitéve vonzalmaknak s idegenségnek.